

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Γλυκό πουλί της νιότης»

Κάτι πρέπει να μας διαφεύγει, κάποια στροφή στις διεθνείς τάσεις της σκηνικής ανάγνωσης των έργων του Τενεσί Ουίλιαμς. Αυτά που έκανε η Αλίκη Δανέζη-Κνούτσεν στο Θέατρο Λέξη τα είχαμε εκλάβει ως πρωτότυπη προσέγγιση στο πολυανεβασμένο κείμενο του «Λεωφορείου ο Πόθος». Οι εσωτερικοί χώροι είχαν εκτεθεί εντελώς, οι ηθοποιοί ντύνονταν και ξεντύνονταν τους ρόλους τους μαζί με τα κοστούμια. Η οθόνη μεγέθυνε τα σώματα και τα πρόσωπα των ηθοποιών υποβάλλοντας τους ήρωες που ενσάρκωναν σε ανελέητη προβολή. Η περιγραφή ταιριάζει στην παραγωγή του ΘΟΚ ενός άλλου αριστουργήματος του Τενεσί Ουίλιαμς. Το «Γλυκό πουλί της νιότης» ανεβαίνει στην κεντρική σκηνή σε διασκευή και σκηνοθεσία της Άντζελας Μπρούσκου, η οποία υπογράφει και τα σκηνικά της

παράστασης (μαζί με τον Κωνσταντίνο Κουννή), τα κοστούμια και τα βίντεο. Η ανελέητη έκθεση, η παραβίαση κάθε ιδιωτικού χώρου, πραγματικού και μεταφορικού, η κατάργηση των «εν οίκω» και η μεταφορά της δράσης «εν δήμω» είναι από τα βασικά στοιχεία της σκηνοθετικής μεθόδου. Η κινούμενη από τους ηθοποιούς ανοιχτή πλατφόρμα φιλοξενεί τις σκηνές στο δωμάτιο του ξενοδοχείου. Η πολυπρόσωπη υποκριτική ομάδα αλλάζει ρόλους σε συνεχή, παράλληλη δράση, πλαισιώνοντας τις σκηνές των πρωταγωνιστών. Οι προσπάθειες της Αλεξάνδρας Ντελ Λάγκο να κρύψει τα σημάδια του χρόνου και τα σημάδια της αποτυχίας είναι καταδικασμένες, η παράσταση δεν της προσφέρει καταφύγιο, η οθόνη τη σταυρώνει. Ας μην πιανόμαστε από άλλες, μικρότερες ομοιότητες μεταξύ των δύο παραστάσεων, όπως οι Αφροαμερικανοί τραγουδιστές, κι ας επικεντρωθούμε στο έργο της Άντζελας Μπρούσκου και της δημιουργικής της ομάδας. Στο κέντρο της παράστασης τρεις γερές υποκριτικές δουλειές, από τη Στέλα Φυρογένη, τη Νιόβη Χαραλάμπους και τον Ντίνο Λύρα. Ο Ντίνος Λύρας, άνετος στον ρόλο του Μπος Φίνλεϊ, αναλαμβάνει να στηρίξει την κοινωνική κριτική της Μπρούσκου. Και παρόλο που ο γυάλινος κόσμος της ποίησης του Τενεσί Ουίλιαμς αποδεικνύεται εύθραυστος μπροστά στη σκληρή και ιδεολογικά προσανατολισμένη στάση της σκηνοθετίδας, που τοποθετεί στο στόχαστρό της την ηθική διαφθορά, τον ρατσισμό, την υποκρισία της κοινωνίας, η Στέλα Φυρογένη βρίσκει στιγμές να αντλήσει ποίηση από το υπαρξιακό άγχος της ηρωίδας της Αλεξάνδρας Ντελ Λάγκο. Και η Νιόβη Χαραλάμπους πλάθει από τον ρόλο της Χέβενλι ποιητικό σύμβολο καθαρότητας. Κι ενώ τα δύο μέλη του τριγώνου, οι ρόλοι της Στέλας Φυρογένη και της Νιόβης Χαραλάμπους, θα μπορούσαν να υπάρξουν μέσα σε μια άλλη παράσταση, με πιο ομαλό περίγραμμα μορφών, με περισσότερη εσωτερική θλίψη για όσα πέρασαν και χάλασαν, ο Γιώργος Χριστοδούλου επικεντρώνεται περισσότερο στην εξωτερική συμπεριφορά του Τσανς Γουέιν και οι γραμμές του υποκριτικού του σκίτσου είναι πιο σκληρές.